

ΤΑ ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

...Ω, κυρία!.. Εύχομαι, ποτέ στη ζωή σας να μην υποφέρετε, τα όσα υπόφερα εγώ κατά το διάστημα του αγωνιώδους αυτού μηνός... Εύχομαι να σας απαλλάξω ο Θεός, απ' το μαρτύριο αυτό, που εγώ πέρασα... Σας περίμενα εκεί, να φανήτε... Σας περίμενα κάθε μέρα στής εξεστέλης σας, να φανήτε επιτέλους έστω και για μια μοναχιά φορά... Στην αρχή, πίστευα ότι φύγατε για ταξείδι, όπως γράφατε στην δεσποινίδα 'Αθελέν... 'Αλλά... αλλά της είχατε γράψει ψέμματα, δίχως να σκεφθήτε τις εφημερίδες!

...Ναι, στίς εφημερίδες λοιπόν όφειλο, το ότι ανακάλυψα το σκληρό σας ψέμμα!... Στίς στήλες της κοσμικής κινισώσ, διάβαζα κάθε μέρα τ' όνομα σας... Κάνατε κάθε βράδυ την εμφάνισή σας στά εκλεκτότερα σαλόνια, κι' αφιέρωναν οι κοσμικοί ρεπόρτερ πάρα πολλές γραμμές, γιά να περιγράψουν τίς πολυτελέστατες τουαλέτες σας!...

...Όποτε δέν είχατε φύγει λοιπόν, γιά ταξείδι... 'Αλλά ούτε και στής εξεστέλης 'Ισαυρίνας τ'ό μέγαρο, έννοούσατε να πατήσετε τ'ό πόδι σας, παρ' όλο πού ήλπιζα ότι θά φανήτε επιτέλους... Ναι, σάς περίμενα μέ αφάνταστη λαχτήρα από στιγμή σέ στιγμή, από ώρα σέ ώρα, από ήμέρα σέ ήμέρα... Δέν μπορούσα βέβαια, να μένω διαρκώς στής εξεστέλης σας... 'Αλλά παραμονεύα όμοια όλόκληρης ώρες, έξω από τ'ό μέγαρό της... Στεκόμουν προφυλακτικά πτή έδω και πότε εκεί, έξω από τ'ό δρόμο, από πεζοδρόμιο, ή κοντά στην πόρτα τού μεγάρου της, και παραμονεύα γιά σάς, και σάς περίμενα να φανήτε!...

...Όταν πλησίαζε κανένα άμαξι που να μονιάζει μέ τ'ό δικό σας, άμέσως ή καρδιά μου φεροκοπούσε από συγκίνησι: Θά σάς έβλεπα επιτέλους, έστω κι' από μακριά!...

...Μά, όχι!... Τ'ό άμαξι προσηρούσε, δίχως να σταθή καθόλου... Δέν ήταν τ'ό δικό σας...

Και περίμενα ξανά... Περίμενα έσ'ό σας, παραμονεύοντας ώς τ'ό βράδυ... Κι' όταν αποφάσιζα να φύγω πειά, κουρέλι απ' την κούρσι, απ' τή θλίψη, κι' απ' τήν άγωνία μου ψιθυρίζα όσώσ μέ κάποια άγνή έλπίδα στην ψυχή μου: «Δέν ήρθε ή Σουζέτ, άπόψε!... Μά θά ρθ ή αύριο, άσφαλώς!»

...'Αλλά κι' ή «αύριο» ήταν πάντα σάν «χθές»: 'Αδειανή και θλιβερή, και μελαγχολική, για μένα... 'Ηταν μία «αύριο» δίχως έσας, πάλι... Γιατί δέν έρχόσαστε, λοιπόν... Σέ τί σάς είχα πειράζει!... Σέ τί σάς είχα ανάγκησει!... Δέν είχα κρατήσει πι-σά τόν όρκο μου, να ή μή σάς μιλήσω ποτέ γιά τόν έρωτά μου!... Ξέρατε, ότι ή ύπερτάτη χαρά γ'ό σας σφίξω στήν άγκαλιά μου, μό ήταν άπαγορευμένη!... Τήν άπαγόρευσι κι' εγώ ό ίδιος στόν έαυτό μου!... Δέν ήθελα εγώ ό ίδιο την ευτυχία να σάς σφίξω μέ μέρα στα μπράτσια μου, γιατί τότε θά έλάττωνόταν ό σεβασμός μου στή λατρευτή σας ύπαρξι... γιατί τότε, στήν ευτυχία μου και στήν άγάπη μου, θά μπερδεύόταν μοιραία και κάποια άπογοήτειός μου, γιά τ'ό ένοχο γλώστημά σας!...

Η Σουζέτ σιωπούσε τώρα... 'Επρεπε όμως να του απαντήσει, αφού τ'ό έβλεπε να υποφέρει τόσο...

Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕΣ

...Λοιπόν... 'Αφού βλέπατε τόν τόσο σεβασμό μου γιά σάς, και τήν τόση μου λεπτότητα, γιατί μέ βασανίσατε τόσο σκληρά;... Γιατί μ' έγκαταλείψατε και φύγατε μακριά μου, κάνοντας χρήσι μίας άδικαιολόγητης ψευτιάς;... Γιατί μου στερήσατε τήν παρηγορία τής παρουσίας σας;... Γιατί μου στερήσατε τήν άνεκφραση άνακούφισι, ν' άκούω τή φωνή σας, να σφίγω σέ μία γοργή κι' άγνή χειραψία τ'ό λατρευτό μου χέρι σας, να βλέπω δειλιά και σενιά τ'ό καθαρό σας βλέμμα;... Γιατί;... Γιατί;...

...Μά, όχι!... Κανένα «γιατί» δέν ύπάρχει, στή στάσι σας!... Καμμία δικαιολογία, δέν θά μπορούσατε να βρήτε... 'Απλοούστα, φανήκατε χωρίς κανένα λόγο κακή, και βελήσατε να μέ βασανίσατε σκληρά, μ'ώνοντάς με στή μόνωσι, στήν άπόγνωσι, στήν άπελπίστια!...

...Μή φατασθήτε, κυρία, ότι νοιώθω θυμό ένάντιον σας... 'Οχι!... Κι' άν τολμώ να σάς μιλάω τώρα, γι' αύτά τ'ά βάσανά μου, τ'ό κάνω γιά ν' ανακουφιστώ: Ξεχύνω όλη τή φρίκη, κι' έλα τα μαρτύρια, όσα τυράνωμα, τήν ψυχή μου κατά τόν τελευταίο αυτόν μήνα που δέν σάς έβλεπα!... 'Ω, πόσο ήταν άνυπόφορο τ'ό μαρτύριό μου!... 'Ημουν τόσο κοντά σας ό φτωχός, κι' όμως τόσο μακριά σας συγχρόνως...

...Σκέφτηκα επιτέλους, δέν θάκανα καλά να φύγω... Καμμία άπόστασι βέβαια, κανένα μέρος τού κόσμου, δέν θά ήσαν ίκανά να μέ κάνουν να σάς ξεχάσω... Τ'ό ήξερα καλά, αυτό... Πάντα θά ύπήρχε, ζωηρή και λατρευτή ή άνάμνησι σας, στήν ψυχή μου, και στήν καρδιά μου... 'Αλλά ήθελα μ' αυτόν τόν τρόπο, ήθελα μέ τήν άπομάκρυνσι μου απ' τ'ό Παρίσι, να φανώ δέ και κι' απ' αύτή άκόμη τή σκληρή έπιθμία σας συμμορφώνομαι!... Και, δέν έφευγα βέβαια γιά να σάς ξεχάσω—θά μου είνε σδύνατο αυτό ποτέ—άλλά έφευγα τουλάχιστον, γιά να σάς βοηθήσω να μη μέ ξαναδείτε!...

...'Ακουσα λοιπόν, να γίνεται λόγος γιά πόλεμό μου, πού συνέβαιναν εκεί κάτω από μακρινή Μυσία... Είνε μία χώρα, γεμάτη από βουνα, από βράχους, από δάση, κι' από χειμάρρους!... Δέν γίνοντοσσαν μάχες 'έκς παρατάξεως εκεί... 'Ηταν ένας άπλος κλεφτοπόλεμος, άγριος όμως κι' άμειλιχτος... Θά μπορούσα λοιπόν, να πάω εκεί, να βγω στή βουνα μέ τ'ό έβελονικό μου σώμα—σάν άρνηγός άτάκταν, σάν όπλαρηγός; σώματος άνταρτικου—και να πεθάνω μία νύχτα σάν ήρωας!... Τήν ήθελα τή ζωή;... Και τί σημασία είχε ένα βόλι στά στήθη μου, όταν τήν ψυχή μου τή σπαράζει μέρα-νύχτα ή πιό φριχτή άγωνία, έξ αίτιας σας;

...Επειτα, είνε και καθήκον μου, κι' να βοηθήσω τόν ήγεμόνα τής Μυσίας, στή σκληρή του πάλη μέ τ'ό Ισχυρό αντίπαλο κράτος!... Είνε ένας ήγεμόνας πού κινδυνεύει ά χάση τ'ό κράτος του, κι' έχω ύποχρέωσι — ήγεμών εγώ δίχως κράτος — να βοηθήσω τουλάχιστον τόν έστεμμένο συνάδελφό μου.

...Του πρόσφερα λοιπόν ό λόγους, τ'ό σταθί μου... Τ'ό δέχτηκε μ' ευγνωμοσύνη, και μού παρήγγειλε να φύγω τ'ό γρηγορότερο γιά κε, γιατί ό πόλεμος δυνάμωσε κι' ή θέσι του είνε κρίσιμη... 'Αποφάσισα να φύγω αύριο πρωί κιόλας, κι' έτοιμάσθηκα σέ διαί!... Αλλά...

...Αλλά άπόψε, αύτή ή νύχτα, κι' ένά λίγες ώρες άκόμη να χωρίζουν απ' τή στιγμή τής άναχωρήσέως μου, λιγομύθησα κέ-τώσ... Θά μού ήταν αφάνταστα σκληρό να φύγω, δίχως τουλάχιστον να σάς δω γιά μία στερνή φορά, δίχως τουλάχιστον να

δυό λόγια!...

...Ια!... Συγχαρήστε με, αν ταίρια—την εύτυχιομένη, την αμέριζοντα μονάχοι μου, έχουνη—την επιείκεια!... Πρέπει να τους ως πού φεύγουν, εκείνοι που αν οίκτο για μένα, ποι' φεύγου μου συγχαρήστε την άποψηή

κυρία!

...είς άποχαιρετώ για πάντα, λα—στο λόγο της τιμής μου, ότι σας τελειώνουν, σαν νάχω πε-

υκεία, αλλά κι' απότομη φωνή σφιγμένα δόντια του, κομμένη κές σαν στεναγμοί—την συγκι—πονη... "Ήταν σαν να της κεν-

...ίρια της, χαμογελούσε πότε-πό-της, χαίρετο τους νεοφερ-ια τὰ θλιθερά παράνομα του

...έκούη, και χωρίς να πάη η του νεαρού κι' άμοιρου Σουέν, κοτή ένα «θάλας», ο' έναν ακό-

...δη ένας παλιός της αγαπητός και μικρός φίλος, με τόν όποιο τώσε άναμνήσεις τη συνδέουν, άπ' την κοιλάδα του Νέκαρ ά-κόμη...

...Λοιπόν, ήταν ευχαριστημένη πού τόν ξαναείδε, του εύχόταν καλό ταξίδι, κάθε εύτυχία για τó μέλλον και νίκη στο σπαθί του και στα όπλα του ήρωαίκού εκείνου ήγεμόνος της μικρής—άλλά τολμηρής—Μυσας...

...“Έλεγε αυτά τὰ άπλά λόγια της ή Σουζέτ, ενώ ή καρδιά της πενούσε άθελα και φριχτά... “Έλεγε αυτά τὰ άπλά λόγια της ή Σουζέτ κι' έτρεμε μήπως τὰ μάτια της πλημμυρίσουν έσφαιρικά από δάκρυα...

...Και τί σκάνδαλο τότε, Θεέ μου!

...“Άφανα ο ακόλουθος της πρεσβείας πλησίασε χαμογελαστός, γεμάτος από άθρόητες κι' από θηλυπρεπή καμώματα. “Υποκλί-θηκε μπρός στη Σουζέτ κι' είπε:

...—Κυρία μου...αυτό τó θάλας... είχατε την κα'ωσύνη να μου τó παραχωρήσετε, πρό όλίγου!

...“Η Σουζέτ σηκώθηκε και τόν άκολούθησε. Ούτε κύταξε καν πρós τόν Σουέν. Και χόρευε τώρα, με τó χαμόγελο διαρκώς στα χείλη της...

...Δέν κύταξε καθόλου πρós τó μέρος, όπου καθόταν, ο Σουέν. Δέν ήθελε να κυττάη πρós τὰ κεί. “Έκλεινε τὰ μάτια της, κάθε φορά πού ο χορός την έφερνε κοντά.

...Γιατί;

...“Ω, γιατί άθελά τους τὰ μάτια της λαχταρούσαν να στρα-φούν πρós τὰ εκεί!.. Λαχταρούσαν να στραφούν πρós τόν Σου-

Σιγά - σιγά, γλιστρώντας κατά μήκος του τοίχου, βγήκε ο' ένα διάδρομο...

...δέν αισθανόταν ή Σουζέτ, γι' ρβολική—ίσως—οικειότητα άξ-γνωριμία: Τόν είχε γνωρίσει πού ήταν μια πανδρεμένη πεία ν ήλικία!

...για τόν ίδιο τόν Σουέν νάπαυε την έξαδέλφη της... λοιπόν;... “Άμέσως αύριο, κιό-άριν ενός ήγεμόνος με θρόνο,

...κή, αυτή ή πράξις του!... Κα-τό σπαθί του και τὰ στήθη του: συνάδελφό του σχεδόν, του ό-ευαν άπ' την άρπακτική είσο-

...ής καρδιάς του, αυτό που έκαι-κιόλας να την ξεγάση... Δέν-ς τόσες περιπέτειες ενός αίμα-όποιο άνακριμώς φανταζόταν εί-νε αιώνα!... “Όλες γρήγορα-ιας λίγη καλή διάθεση... μαζύ του... “Αφού μάλιστα έ-καλά έκανε κι' ήρθε να την ά-τημένη, τώρα... “Ήρθε να την

...“Όταν ή μουσική σταμάτησε,

...ο συγχορευτής της την ώδηγη-

...σε πάλι στη θέσι άπ' την όποία

...την είχε πάρει. Τὰ μάτια της ή-

...σαν μισοκλεισμένα. Κάθισε ή

...Σουζέτ, και δέν τάνοιξε. “Ο

...Σουέν ήταν εκεί κοντά της, τό-

...σο κοντά της;

...Μά, βέβαια!... Χωρίς άμυ-

...θολία, θά ήταν άκόμη εκεί ο

...Σουέν, πλάι της όπως πριν!

...“Θέέ μου, τί ήθελε επίτελους ά-

...κόμη;... Γιατί έμεινε;... Δέν τó

...είπαν, όσα είχαν να πούν;...Την

...είχε άποχαιρηθεί!... Δέν έ-

...μενε τίποτα πεία, να πούν άκό-

...μη οι δυό τους!...Κι' έπρεπε να

...τό άντιληφθή επίτελους μισό για

...πάντα αυτό ο Σουέν.

...Και να έπωφεληθθί άπ' την ά-

...πασχόλησί της στο χορό και να

...φύγη με άξιοπρέπεια, με άνδρι-

...κή ύπερηφάνεια, χωρίς να την

...περιμένη να ξαναγυρίση!

...Χωρίς να τó θέλη ή Σουζέτ

...κι' ενώ σκεπτόταν άκόμη—μι-

...σοσασακτισμένη—αυτά τὰ

...πράγματα, γύρισε πλάι τó κε-

...φάλι της και λοξοκύταξε πρós

...τή θέσι του Σουέν...

...“Η θέσι ήταν εκεί!

...“Πώς;... Κανέννας;... “Όποτε έφυγε λοιπόν, ο κόμης ντέ Τσάλσι-

...Κάλιτς;

...“Η Σουζέτ, τινάχτηκε όρθή. Κατάπληκτη, άλαφροτρέμοντας

...μουρμουρίζε:

...—“Έφυγε!... “Έφυγε!...

...Λοιπόν, ναί!... “Έφυγε!... Γιατί να μένη;... Τί άλλο είχαν

...να πούν, άκόμη;... Είχε καταλάβει ο Σουέν, ότι ή παρουσία

...του θά γινόταν ένοχλητική, επίτελους... Πολύ καλά, λοιπόν! :

...Αυτό πούγινε ήταν και τó καλύτερο πού είχε να γίνη!

...“Ήταν ήσυχη πεία...

...“Άρχισε τώρα να προχωρή ή Σουζέτ, ανάμεσα στο πλθθος

...των καλεσμένων της. Χαίρετοόσε δεξιά κι' άριστερά, χαμογε-

...λούσε κι' είχε τó ύφος σωστής οικοδοποίησης: Τό ύφος δηλαδή

...μιάς οικοδοποιήσις, άπασχολημένης με την έσορτή πού δίνει

...κατά μή τη διαρκή φροντίδα της να μην παρσπονεθοϋν σε τίπο-

...τα οι καλεσμένοι της.

...“Έρριχνε όμως—άσυναίσθητα—τό όλέμμα της έρευνητικό,

...παντού...

...“Τι;... Τόν Σουέν;... Μήπως αυτόν άναζητούσε, άραγε;

...“Όχι, βέβαια!... Θά ήταν κομικό, άστείο, αυτό!

...“Άπλώς και μόνον, βεβαιωνόταν και μόνη της, ότι ο νεαρός

...κόμης ντέ Τσάλσι-Κάλιτς είχε φύγει πραγματικά άπ' τó μέγα-

...ρό της. Και τó πιστοποιούσε αυτό τó πράγμα, μ' αυτή άκριβώς

...την έρευνά της από σαλόνη σε σαλόνη. Κι' εκείνο πού την έκαι-

...νε να φαίνεται τόσο ευχαριστημένη τώρα, ήταν άκριβώς (τ)

γεγονός ότι πουθενά δεν τον συναντούσε!

"Έπαιξε λοιπόν, παντού, με τρόπο. Πείσθηκε, ότι ο Σουέν δεν ήταν εκεί πια. Κι' όμως...

"Όμως εξακολουθούσε διαρκώς να ψάχνει γι' αυτόν, πηγαίνοντας από συντροφιά σε συντροφιά... Ξαναψάχνοντας στα ίδια σαλόνια ποδιάζε πριν... πάντοτε ζωηρή, πάντοτε φαιδρή, πάντοτε με το χαμόγελο στα χείλη της...

Και πάντοτε αναζητώντας τον Σουέν!
Κάποιος θυμός της έπιασε τώρα. Θύμανε έναντιον όλων αυτών των ανθρώπων εκεί μέσα, που την προσπερνούσαν, που γελούσαν, που συνομίλιθσαν ξέγνοιαστα αναμεταξύ τους, που χόρευαν. Θεέ μου!... Τι ήθελαν λοιπόν, εδώ, όλοι αυτοί οι ήλιοι, οι άννοτοι;...

Έεροι! Νέοι! Παιδιά! Γυναίκες! Δεσποινίδες!... Ποιάς τους έλεγε λοιπόν, να μένουν άκοιμη; 'Υπήρχαν και πολλοί, που στριμωγνόντουσαν όρθιοι στον μπαρφέ κι' έπιναν σαμπάνια. Κι' έλεξαν άτεια. "Ήσαν πνευματώδεις. Τά γέλια διασταυρωνόντουσαν από παντού.

Βασίλευε ή εύθυμία... ή φαιδρότης, εκεί... 'Άλυσμένητη άσφαλίς θα ήτα, στους κοσμικούς κύκλους ή λαμπρά ατή δεξιάσι της!

Κι' όμως, ή Σουζέτ άδμονούσε. Θα ήθελε, να φυσηή εξαφνικά ένας τρομερός άέρας, να σήση τα φάτα, να σαρώση τους καλεσμένους της και να σπεπάση στη σφοδρή ποή του όλα εκεί μέσα, ανθρώπους κι' έπιπια, έμψυχα κι' άψυχα...

Να, ή καρδιά της Σουζέτ δεν άντεχε πια! Χαμογελαστή σ' όλους, ένοιωσε μέσα της συγχρόνως ότι κόντευε να λιποθύμηση. Δεν ήθελε πια να βλέπη, ατή την εύθυμία γύρω της. Την άπείαζε, όλη εκείνη ή πολυτέλεια κ' ή χαρά.

"Ω, μά θάμειαν λοιπόν όλοι αυτοί ως τό πρωί; Θάμειαν γιά να την δούν σε λίγο να γονατίζη—νικήμένη άπ' τον κρυφό της σπαργώμο—και να λιποθυμήση; Θάμειαν όλοι αυτοί εκεί, ώσπου σοριαζότα, χάμο ή Σουζέτ με τά δάκρυα στα μάτια της, με τό φαρμάκι στα χείλη της και με την άπόγνωση στην καρδιά της;

"Ενας λυγμός της σπάσσε το λαϊμό εξαφνικά. 'Ασυγκράτητος πια ό πόνος της, δάγκκασε την καρδιά της με λύσσα. Και λύσσα. Και, κλονίστηκε.

Και γιά να μην εαπλωθή άνασθήτη στο πάτωμα, έκει στο κατάφωτο σαλόνι και υπός στα μάτια όλων, γαντζώθηκε με λαχτάρα από ένα παραπέτασμα και στηρίχτηκε σ' α'τό.

Δέν μπορούσε πια ν' άνασάη. Σιγά-σιγά, και γλυστρώντας κατά μήκος του τοίχου, έφτασε μπρός σε μιά πέρτα. Την άνοιξε. Βγήκε σ' έναν διάδρομο. 'Ανέθηκε μιά σκάλα. Και θρέθηκε στην κρεζβα τοκάμαρά της, τη θαμφορωτισμένη άπόνα πολυτελές καντήλη.

"Έκει, ρίχτηκε μ' έγκατάλειψη σε μιά πολυθρόνα. Στήριξε τους άγκώνες της στα γόνάτα της. 'Εχωσε τό κεφάλι της στις παλάμες της...

Κι' αναλόθηκε σε δάκρυα!

"Εκλαιγε. "Εκλαιγε άκόμα. "Εκλαιγε διαρκώς. Και συγκρατούσε μ' ένα μαντήλι στο στόμα της μπροστά, τις κραυγές τεύ πούπου που την έπιναγαν...

"Ύστερα, δέν κινήθηκε πια. "Εμεινε εκεί γιά πολλή ώρα θουθή, χωρίς δάκρυα, χωρίς σκέψεις, σαν κορμί που έπαψε να ζή πια...

"Επιτέλους, με τά μάτια κατακόκκινα, φλογισμένα, σήκωσε τό κεφάλι της.

Κύτταζε γύρω της τώρα, με θλέμια άπλανές. Κύτταζε γύρω της με θλέμια δίγως έκφορασι, με θλέμια που προσπαθεί σιγά-σιγά να διακρίνη, να δη και να καταλάβη...

Βρισκόταν τώρα στην κρεζβατοκάμαρά της. "Ως τ' α'τία της έφταναν ήχοι μουσικής, θουητό, γέλια...

"Α, ναί! Θυμόταν τώρα, ή Σουζέτ. Έιχε φύγει ό Σουέν. Την είχε άπογαρητήσει. Δέν θα τον ξανάβλεπε πια...

"Έφυγε ό Σουέν!
Και μέσα της ένοιωσε τώρα κάτι σαν έκμηδένισι, κάτι σαν άφάνισση πίκρα, κάτι σαν να ήταν μιά θλιμμένη άπαρηγόρητα

χήρα...
"Ω, τώρα! Τώρα, δέν μπορούσε πια να ξεγελάση τον εαυτό της, ή Σουζέτ! Δέν μπορούσε τώρα να πη ψέματα στον εαυτό της!.. Γιατί ύπέφερε τόσο; Γιατί έκλαιγε έτσι; Γιατί πρό όλιγου, όταν της μιλούσε 'Ε κ ε ι ν ο ς με την άρχη και γλυκαία φωνή του, ασθανάτα, δλη την ύπαρξή της ν' άβήζη πρόχαρα, αλλά και να παγώνη δυνήρα συγχρόνως;

Ναί! Γιατί δέν θέλωσε—κατά την ώρα που χόρευε—να κυττάζη προς τό μέρος όπου ήταν 'Ε κ ε ι ν ο ς; Γιατί κατόπι, όταν τον έχασε άπ' τά μάτια της, τον άναζήτησε με τόση έπιμονή και με τον κίνδυνο μάλιστα να τον, άπικρήση εξαφνικά μπροστά της; Και γιαι, επί τόσες ήμέρες, ή σκέψη της ήταν διαρκώς άπασχολημένη μ' αυτόν; Γιατί ή καθημερινές έκείνες έπισκέψεις της στη δεσποινίδα 'Αθελέν;... Και γιαι, κατόπι, τό πικρτώδες έκείνο πέσιμό της στην πολυθρόνη κοσμική ζωή, όπου... όπου ξ ε χ ν ά ε ι καμιά φορά κανένας;... Γιατί;

Γιατί τον άγαπούσε!
Γιατί τον άγαπούσε τον Σουέν!

Ναί, τον άγαπούσε δέν Σουέν!
Ναί, τον εύρισκε νέον, υπερφανον, διαφορετικον άπ' όλους τους άλλους, φρασον σαν ένα πρινώ διειρο άγνης καρθένας, τρυφερων σαν δασατάρι κρυου, κοιμόν σαν χρυσοστόβλιστο κυπαρισάκι και...

Και τον άγαπούσε!
—"Ω, Θεέ μου!

—'Αγαπημένη μου Σουζέτ, τί έχεις λοιπόν; της είπε ο... ντε Νορβαζό.

Μ' ατή τη σπαρραχτική, την υπόκοψη κραυγή, τινάχτηκε άπ' την πολυθρόνα της ή Σουζέτ... Λαγόναξε... 'Ιδρώτας της πάγανε τό μέτωπο...

'Αγαπούσε τον Σουέν!
Και μιά άγρια μαγία την έπιασε, έναντιον του έαυτού της: "Ήταν ένα άθλιο πλάσμα! Έιχε καρδιά προδοτρα και τά χείλη της ήσαν χείλη άπισια! "Ήταν όμοια με εκείνες που καταπατούν τον γαμήλιό όρκο τους και που ντροπιάζουν την τιμή των συζύγων τους!

Ναί, τέτοια ήταν κ' ή Σουζέτ... 'Εκείνος που θα την έλεγε τιμια, θα ήταν ένας άνθωτος... "Εκτός θέβαινα άν, της τό λεγε αυτό γιά να την ειρανευτή... Και περνώντας γιά μιά στιγμή μπος άπ' τον καθρέπτη της—καθώς περπατούσε διά κι' έκει μ' έξαμη—έννοιωσε την έπιθυμία να φύση τη μορφή της, πού την έβλεπε έκει στο κρούσταλλο...

Μά όχι... Τώρα ήταν δυνατή, ήταν γυναίκα!.. Δέν ήταν τό άδύναμο έκείνο κι' άθουλο κοριτσάκι, όπως άλλωστε, τό όποιο λύγιζε μπρός στις ενανιότητες της μορας, δίχως να μωρη ν' αντιδράση...

"Όχι!.. 'Αγαπούσε, έστο τό Σουέν!.. Καί, τον άγαπούσε! Μά ποτέ δέν θάθγαινε άπ' τά χείλη της, ή όμολογία ατής της ενοχης άνάτης!... "Ετσι, δέν θα ήταν άξία περιφρονησεω...

"Ήταν δυνατή τώρα και έλιπζε σ' ατή τη δύναμη της. Δέν θα λύγιζε! Μήπως δέν είχε αντίσταθι τόσο νικηφόρα—μάλιστα πρό όλιγου—στο δλέθριο, στο άπροσδόκητο και μοιραίο αυτό ατσημά της;... Δέν είχε άπαγορεύσει κάθε έλπιια και με τό χαμόγελο μάλιστα στα χείλη της σ' αυτόν τον λατρευτό της μικροκόμητα Σουέν ντε Τσέλι-Κάλιτε;... Μήπως δέν είχε έπιδοκιμάσει την άναγώρησή του άπ' τό Παρίσι, έστο κι' άν ή καρδιά της μά τανε εκείνη τη στιγμή;

Ναί, έτσι ήταν τό γεγονός: 'Αντί να νρέπεται γιά τον εαυτό της, έπρεπε ίσα-ίσα να νιώθη υπερφάνεια!.. Έιχε νικήσει τον ένοχο πειρασμό... Κι' όχι μόνον έβγαυε... άθικλο, άπ' τον φεβρό αυτόν ήθικό άγώνα της—και πάντοτε άξία του ζύγου της—άλλά ήταν σίγουρη τώρα, και γιά 'τό έξης: "Ότι ή θέλησή της, θα κατώθυνε να δαμιάση τό δλέθριο αυτό ατσημά της, και θα τό έκμηδένιζε...

Ναί, δέν θ' άγαπούσε πια τον Σουέν, άφου δέν ήθελε να τον άγαπάη...

'Ορθια τώρα μπρός στον καθρέπτη της διώρωσε την άταξια της μαλλιών της... Δρόσιε ύστερα τό φλογισμένο μάτια της, προσπάθησε να χαμογελάση στον εαυτό της, και... και χαμογέλασε... "Έπρεπε να γυρική στα σαλόνια της, όπου—βέβαια—θα είχαν προέξει όλοι της άπουσία της...

(*Ακολουθεί)